

РЕШЕНИЕ

№ 20459

гр. София, 11.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 45 СЪСТАВ, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Г.К.Г.

при участието на секретаря С.К.З.

като разгледа докладваното от Г.К.Г. Гражданско дело № 20221110124384 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба, с която са предявени обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 45 и чл. 86 от ЗЗД от М. Т. Г. против Н. Д. Х., за сумата от 10 000 лв., представляваща обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди, вследствие непозволено увреждане, настъпило на 09.05.2017г. в /АДРЕС/, а именно причинена лека телесна повреда от Х. на Г., чрез нанасяне на два удара с глава в областта на носа, представляваща временно разстройство на здравето, неопасно за живота, ведно със законната лихва, считано от датата на деликта – 09.05.2017г. до окончателно изплащане на сумата, както и за сумата от 5000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от ищеца, вследствие непозволено увреждане, настъпило на 09.05.2017г. /АДРЕС/, когато около 22:00 часа Х. нанесъл публична обида на Г., употребявайки спрямо него унизителни за честта и достойнството му думи и изрази: „боклук“, „говедо мръсно“, ведно със законната лихва, считано от датата на деликта – 09.05.2017г. до окончателно изплащане на вземането.

Ищецът твърди, че на горепосочената дата заедно с негови познати – Л.П. и М.Б. се движели със собствения на Г. лек автомобил в *****, когато били застигнати от друго ППС, марка „Мерцедес“, с ДК № *****, в което се движели бившата приятелка на Г. – С.Х. и ответника. Твърди, че преустановил движението на автомобила, като го паркирал в близост до тротоара на ***** и слязъл за да види за какво спира автомобила. Поддържа, че още със слизането ответникът врхлетял върху Г. и му нанесъл два удара с глава в областта на носа, с което му причинил травматично увреждане на носа, след което Х. започнал да крещи на Г., следното: „ей боклук, до кога ще се разправам аз с тебе, ти не разбра ли тая жена повече да не я търсиш за никакви пари. Ти няма да получиш нищо от нея, ясно ли ти е, бе, говедо мръсно. И спри да се жалиш в полицията, че полицията съм аз.“ След което Х. извадил пистолет и го насочил към Г., с думите: „по здравословно ще е за теб да спреш да се занимаваш с нас.“ Твърди, че по процесния деликт е подаден сигнал по който е образувано д.п. № 235/2017г. по описа на СО-СГП, пр.пр. 15895/2017г. по описа на СРП, като производството с постановление от 15.09.2020г. било прекратено, поради обстоятелството, че престъплението по чл. 130, ал.1 от НК се преследва по тъжба на пострадалия. По образуваното по частна тъжба НЧХД № 16701/2017г. по описа на СРС, НО, 3-ти състав, ищецът не бил конституиран като граждански ищец. Било видно от съдебно-медицинското удостоверение № 323/2017г. по описа на Клиника по „Съдебно медицина и

деонтология“ при *****, че при преглед на ищеца на 10.05.2017г. е установено „охлузване, кръвонасядане и подкожен хематом в областта на гърба на носа“. Твърди, че в резултат на нанесената му телесна повреда изпитал силни болки и страдания, имал главоболие и световъртеж, като деянието се отразило негативно и на емоционалното му състояние. По изложеното намира, че за него е налице правен интерес от предявяване на исковете. Моли за уважаването им.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба, с който исковата претенция се оспорва като неоснователна. Оспорва се наличието на изискуемите елементи на фактическия състав на деликта. Твърди, че не е извършил, деянията, за които твърди ищецът, като не е нанесъл и твърдените от ищеца обиди. Прави правопогасяващо възражение за давност. Моли за отхвърляне на исковете.

В съдебно заседание, ищецът М. Т. Г., редовно призован, не се явява, представлява от адвокат С., която поддържа исковата молба и моли за уважаване на исковите претенции.

В съдебно заседание, ответникът Н. Д. Х., редовно призован, явява се лично и с адвокат Г., която поддържа отговора на исковата молба и моли за отхвърляне на исковете.

Съдът, след като взе предвид становището на страните, събраните по делото гласни и писмени доказателства и като ги обсъди в тяхната съвкупност с оглед изискването по чл. 235, ал.2 от ГПК, както и по свое вътрешно убеждение на основание чл. 12 от ГПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

За да бъде ангажирана отговорността на ответника по чл. 45 ЗЗД на доказване подлежи осъществяването на фактическия състав по чл. 45 ЗЗД от физическо лице – пряк изпълнител на деянието с необходимите елементи /деяние – в случая действие, вреда – имуществена и/или неимуществена, причинна връзка между деянието и вредата, противоправност и вина/. Във всички случаи на непозволено увреждане вината се предполага до доказване на противното /чл. 45, ал. 2 ЗЗД/, като в тежест на ответника е при оспорване да обори презумпцията, доказвайки по несъмнен начин липсата на вина на делинквента. Размера на неимуществените вреди се определя от съда по справедливост на основание чл. 52 от ЗЗД. По акцесорните икове в доказателствена тежест на ищеца е да докаже наличието на главничен дълг, изпадането на ответника в забава и размера на обезщетението.

От приетото по делото съдебномедицинско удостоверение № 323/2017г., издадено от Клиника по съдебна медицина и деонтология при ***** ЕАД, се установява, че ищеца при преглед е съобщил, че на 09.05.2017г., около 22:10 часа е бил ударен с глава по лицето – в областта на носа от познат мъж. Аналогични констатации се извеждат и от приетото по делото постановление за прекратяване на наказателно производството от 15.09.2020г., от което се установява, че досъдебно производство № 235/2017г. по описа на СО – СГП, пр.пр. № 15895/2017г., обединено с досъдебно производство № 437/2017г. и водещо се под номер 235/2017г., е образувано по реда на чл. 212, ал.2 от НПК, за това, че на 09.05.2017г., около 22,10 часа в *****, Н. Х. причинил на М. Г. лека телесна повреда – престъпление по чл. 131, ал.1, т.12, вр. чл. 130, ал.1 от НК, а досъдебно производство № 437/2017г. по описа на СО – СГП, пр.пр. № 39612/2017г. по описа на СРП е образувано също по реда на чл. 212, ал.2 от НПК, за това, че на 09.05.2017г., около 22,00 часа в *****, *****, Н. Х. се закарнал с убийство на М. Г., като насочил срещу него пистолет с думите „По здравословно ще е за теб да спреш да се занимаваш с нас. Ще те убия“, престъпление по чл. 142, ал.2, т.6 от НК. С приетото по делото постановление производството е прекратено, доколкото инкриминираните деяния представляват по своята правна същност престъпления от частен характер, които се преследват по тъжба на пострадалия.

От приетата по делото присъда от 24.01.2023г. на СРС, НО, 3-ти състав по НЧХД № 16701/2017г. се установява, че ответникът Н. Х. е признат за невиновен за това, че на 09.05.2017г., около 22:00 часа в *****, *****, чрез нанасяне на два удара с глава в областта на носа, причинил на М. Т. Г. лека телесна повреда, изразяваща се в охлузване, кръвонасядане и подкожен хематом в областта на гърба на носа, реализиращи временно разстройство на здравето неопасно за живота и е оправдан за твърдяното за извършено

престъпление по чл. 130, ал.1 от НК, както и ответникът Н. Х. е признат за невиновен, за това, че на 09.05.2017г., около 22:00 часа в ***** на *****, казал нещо унизително за честта и достойнството на М. Т. Г., в негово присъствие и на публично място – думи изрази: „боклук“ и „говедо мръсно“, като е оправдан за извършено престъпление по чл. 148, ал.1, т.1, вр. чл. 146, ал.1 от НК. Срещу присъдата е подадена въззивна жалба, като към датата на устните състезания по настоящото производство производството не е приключило с влязла в сила присъда.

По делото е допуснато събиране на гласни доказателствени средства, чрез разпит на свидетелите М.М.Б. и Л.Л.М., разпитани на страната на ищеца. И двамата застъпват версията, че на процесната дата свидетелят Б. бил заедно с ищеца и свидетелката М., като решили заедно да излязат на вечеря. Взели решение да се придвижат с автомобила на свидетеля Б., след което ищецът слязъл до своя автомобил да си вземе лични вещи и документи. Свидетелите Б. и М. слезли след него, вече били в колата, когато видели, че пред тях спира сребриста кола от която слязъл мъж /посочва се ответника/, който сграбчил ищеца за ризата и го ударил с глава в лицето. Ищецът дошъл при приятелите си окървавен, след което се обадили на Бърза помощ и на полицията.

На страната на ответника са разпитани свидетелите С.Х. и свидетелят К.. И двамата застъпват диаметрално противоположна версия за процесния инцидент. Свидетелката Х.а посочва, че познава ответника, с когото имала интимна връзка от 2015г. Познавала и ищеца от 2009г. С ответника и до днес били в близки отношения. Връзката им приключила, когато Н. Х. разбрал, че свидетелката Х.а има връзка с ищеца М. Г.. В показанията си възпроизвежда, че на процесната дата била в заведението си, наохраняващо се в *****, като ищеца цял ден обикалял с буса си. Почувствала напрежение, изнервила се и се обадила на ответника да дойде да я вземе. След като Х. пристигнал, затворили заведението и в този момент ищецът изскочил пред колата от улицата, която е перпендикулярна на *****, започнал да крещи и да обижда свидетелката Х.а, която също излязла от колата и влязла в словесни пререкания с него. Ответникът само излязъл от колата, хванал през кръста Х.а, вкарал я в колата и си тръгнали. Свидетелката не видяла ответника да се нахвърля срещу ищеца, не възприела отправени обидни думи от негова страна към М. Г.. Свидателят К. застъпва аналогична версия за случилото се в повече детайли, откъм място и час. С един приятел отишли до заведението на свидетелката Х.а за да я видят, като на място установили, че Х.а и ищеца са влезли в словесни съприкосновения. Свидателят не възприел ответникът Х. да обижда и удря ищеца Г..

Приетата по делото съдебно – медицинска експертиза, която като компетентно изготвена се кредитира от съда, дава заключение, че съгласно медицинската документация при съдебно медицинското освидетелстване при ищеца М. Т. Г. е констатирано охлузване на корена на носа 0.3/0.1 см. върху кръвонасядане с оток 3.5/2.5 см., като описаните увреждания са дължат на действието на твърди тъпи предмети. Вещото лице е уточнило, че при удар с човешка глава /чело/ върху нос не може да се получи охлузване, поради неохлузващата повърхност на кожата на челото, като по своята медикобиологична характеристика охлузване с кръвонасядане е причинило на ищеца болка. Вещото лице е уточнило, че поради това, че в областта на корена на носа кожата е разположена върху подлежаща костна повърхност може да се получи рана, която ако е напречно разположена поради заоблената форма на носната пирамида не би следвало да е голяма по размер, а когато такава рана с малка дължина е покрита със засъхнала коричка кръв трудно би могло да се отдиференцира от охлузване, но ако е получена такава рана, би следвало да е на лице белег. В о.с.з. вещото лице уточни, че от професионална гледна точка е много трудно при преглед да се отграничи охлузване от раничка, като вещото лице посочи, че ако например пострадалият е носил очила би могло да се получи охлузване, но по делото няма такива обективни съдебно-медицински критерии.

Исковите претенции са допустими, доколкото се установи от приетия по делото протокол от 23.04.2019г. по НЧХД № 16701/2017г. по описа на СРС, НО, 3-ти състав, че с протоколно определение от 23.04.2019г. не е приет за съвместно разглеждане в

наказателното производство предявения от ищеца М. Г. срещу ответника граждански иск. При това положение за ищеца остава открит пътя за предявяване на иск пред граждански съд.

Настоящата съдебна инстанция намира за неустановено наличието на всички елементи от фактическия състав на основанието, пораждащо в полза на ищеца претендираните вземания срещу ответника, а именно по първият иск с правно основание чл. 45 от ЗЗД, за сумата в размер на 10 000 лева, че на процесната дата 09.05.2022г. и място, ответникът Х. е осъществил спрямо Г. виновно и противоправно деяние, с което му е причинил лека телесна повреда, чрез нанасяне на два удара с глава в областта на носа, представляваща временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

В тази връзка съдът на първо място констатира, че между страните, са налице дългогодишни конфликти, свързани с неуредени парични взаимоотношения, в каквато връзка съдът цени най-вече показанията на свидетелката Х.а. Въпреки непреодолените противоречия дори и след проведената очна ставка между събраните в хода на производството свидетелски показания съдът приема, че между ответника Х. и ищеца Г. на процесната дата и място е възникнал конфликт обострил се в съприкосновение, от което обаче не може да се изведе категоричен извод, че ответникът Х. е нанесъл на ищеца твърдените два удара с глава, от които в причинна връзка на ищеца е причинена лека телесна повреда, изразяваща се в охлузване на корена на носа 0.3/0.1 см. Тоест на първо място не се установи ответникът да е извършил деянието по описания в исковата молба начин, чрез нанасяне на два удара с глава в областта на носа на ищеца. Тази теза се поддържа от ищеца и се подкрепя единствено от показанията на свидетелите Б. и М. и се дискредитира от останалия в съвкупност доказателствен материал, и които показания не са съотнесими на приетите по делото медицински документи, както и на изслушаната по делото съдебно – медицинска експертиза, а и са в противоречие с показанията на разпитаните на страната на ответника свидетели – К. и Х.а. В съдебномедицинското удостоверение е удостоверено, че при ищеца е констатирано охлузване, кръвонасядане и подкожен хематом в областта на гърба на носа и че тези увреждания са в резултат от действието на тъпи предмети по механизма на удар или върху такива, или от тангенциалното им действие, като изслушаната по делото СМЕ дава крайно и убедително заключение, че при удар с човешка глава /чело/ върху нос не може да се получи охлузване, поради неохлузващата повърхност на кожата на челото. Вметнато е че може да се получи раничка, при зарастването на която обаче задължително следва да е налице образуван белег /цикатрикс/, какъвто не е установен при ищеца. Вещото лице също така обясни пред съда, че ако пострадалият е носил очила би могло да се получи охлузване. В тази връзка ищецът представи и съдът прие по делото медицинска документация /л.167/, датираща от 17.06.2023г., че ищецът има проблеми с очите и носи очила, но тези писмени доказателства не кореспондират с нито едно прието по делото писмено доказателство, с приетата по делото съдебно-медицинска експертиза, както и със събраните гласни доказателствени средства, още повече, че никъде сам ищеца още с исковата молба не е навел твърдения, че на процесната дата и място е бил с очила, така както правилно вещото лице посочи и в о.с.з., че по делото няма такива обективни съдебно-медицински критерии, поради и което съдът не може да приеме, че в резултат на твърдените от ищеца удари от ответника и поради досег с очилата, носени от ищеца по време на процесния инцидент и вследствие на напрежението от движението им, причинено от удара, ищецът е получил установените увреждания.

По всичко изложено по иска с правно основание чл. 45 от ЗЗД за сумата от 10 000 лв., представляваща обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди, вследствие непозволено увреждане, настъпило на 09.05.2017г. в /АДРЕС/, а именно причинена лека телесна повреда от Х. на Г., чрез нанасяне на два удара с глава в областта на носа, представляваща временно разстройство на здравето, неопасно за живота, съдът намира, че в производството не се установиха в кумулативна даденост предпоставките на деликтната отговорност, а именно причинено противоправно деяние от ответника по описания от ищеца начин, в причинно следствена връзка с което да са настъпили установените увреди на

ищеца. Съдът намира, че не се установи в производството причинната връзка между деянието и вредите, поради и което искът следва да се отхвърли, като недоказан по основание, заради и което съдът не ще коментира иска по размер, в предвид, че неимуществените вреди се определят от съда по справедливост на основание чл. 52 от ЗЗД.

По иска с правно основание чл. 45 от ЗЗД, за сумата от 5000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от ищеца, вследствие неправомерно увреждане, настъпило на 09.05.2017г. /АДРЕС/, когато около 22:00 часа Х. нанесъл публична обида на Г., употребявайки спрямо него унижителни за честта и достойнството му думи и изрази: „боклук“, „говецо мръсно“, ведно със законната лихва, считано от датата на деликта – 09.05.2017г. до окончателно изплащане на вземането. Този иск съдът намира също за недоказан по основание. Обидата е противоправно деяние и е налице, когато някой каже или извърши нещо унижително за честта или достойнството на друго. Дефиницията на деянието "обида" се съдържа в чл. 146, ал. 1 от НК, но тя е приложима и при деликта, а унижителният характер на казаното следва да се преценява съобразно приетите в обществото морални норми за нормално човешко общуване. Деянието се изразява в "казване" или "извършване" на нещо унижително за честта и достойнството на друго. Когато се преценява от съда дали "казаното" или "извършеното" представлява нещо унижително за честта и достойнството на засегнатия следва да се изхожда от обективни критерии: от общоприетите морални и обществени разбирания за необходимо отношение към другите членове на обществото. За да е налице обида е необходимо в присъствието на пострадалия да бъдат казани думи или извършени действия, които според актуалните за обществото стандарти са неприлични, цинични или вулгарни. Обидата не се свързва с факти и обстоятелства от обективната действителност, а със субективното личностно виждане и оценка на извършителя на обидата за личността на пострадалия. В конкретиката на случая не се установи в производството такова субективно лично виждане на ответника по отношение личността на ищеца. От изслушаните, дори и на страната на ищеца свидетели не се установи ответникът Н. Х. да е изрекъл по отношение на М. Г. твърдените думи „боклук“ и „говецо мръсно“, поради и което съдът е възпрепятстван да разсъждава относно характера на използваните думи - дали те са от естество да накърнят достойнството на личността на ищеца съобразно съвременните стандарти за неприемливо, унижително и непристойно отношение. По гореизложеното и този иск следва да се отхвърли, като недоказан по основание, заради и което съдът не ще коментира иска по размер, в предвид, че неимуществените вреди се определят от съда по справедливост на основание чл. 52 от ЗЗД.

При отхвърляне на главните искове на отхвърляне подлежат и акцесорните искове с правно основание чл. 86 от ЗЗД. При формирани изводи за неоснователност на главните искове, съдът не следва да обсъжда и релевираното от ответника правопогасяващо възражение за давност.

При този изход на спора право на разноски се поражда в полза на ответника на основание чл. 78, ал.3 от ГПК. Ответникът претендира присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1500,00 лева, за реалното заплащане на което, съобразно постановките на т.1 от ТР № 6/2013г. на ОСГТК на ВКС са налице доказателства на л.136. Процесуалният представител на ищеца е направил възражение за прекомерност, което съдът намира за неоснователно. Заплатеното възнаграждение отговаря на минимално предвидения в чл. 7, ал.2, т.3 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения размер, в редакцията ѝ с ДВ, бр. 88/04.11.2022г. с оглед цената на исковете, под който съдът не може да определи възнаграждение.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от М. Т. Г., ЕГН ***** срещу Н. Д. Х., ЕГН *****, искове с правно основание чл. 45 от ЗЗД, вр. чл. 86 от ЗЗД, за сумата от 10 000 лв.,

представляваща обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди, вследствие непозволено увреждане, настъпило на 09.05.2017г. в /АДРЕС/, а именно причинена лека телесна повреда от Х. на Г., чрез нанасяне на два удара с глава в областта на носа, представляваща временно разстройство на здравето, неопасно за живота, ведно със законната лихва, считано от датата на деликта – 09.05.2017г. до окончателно изплащане на сумата, както и за сумата от 5000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от ищеца, вследствие непозволено увреждане, настъпило на 09.05.2017г. /АДРЕС/, когато около 22:00 часа Х. нанесъл публична обида на Г., употребявайки спрямо него унижителни за честта и достойнството му думи и изрази: „боклук“, „говедо мръсно“, ведно със законната лихва, считано от датата на деликта – 09.05.2017г. до окончателно изплащане на вземането.

ОСЪЖДА М. Т. Г., ЕГН ***** ДА ЗАПЛАТИ на Н. Д. Х., ЕГН *****, сумата в размер на 1500,00 лева, деловодни разноски на основание чл. 78, ал.3 от ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____